

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 15Csp/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120205290
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Johana Bertová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8120205290.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Johanou Bertovou v právnej veci žalobcu T. T., B. XX.XX.XXXX, O. X. W. X, XXXXX I. právne zastúpeného Mgr. Matúšom Mackom, advokátom, Karpatská 804/1, 08901 Svidník proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 92122 Piešťany, IČO: 36234176, právne zastúpenému advokátskou kanceláriou Goliášová Gabriela s.r.o., so sídlom 01. mája 173/11, 91101 Trenčín, IČO: 47234679 o vydanie bezdôvodného obohatenia 55 Eur s príslušenstvom a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok takto:

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 55 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 55 Eur od 28.05.2020 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Hlave 5, § 8 úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX, z 28.08.2009, v znení: „zmluvné strany sa dohodli, že spoločnosť nie je viazaná tým, na aký účel klient platbu spoločnosti určí. Spoločnosť je oprávnená započítať platbu klienta na pohľadávky spoločnosti v tomto poradí: na záväzky klienta voči spoločnosti, ktoré vznikli z iného titulu ako z ÚZ, na zmluvné pokuty, na príslušenstvo úveru vrátane sankčného úroku, na vrátenie úveru, na ostatné pohľadávky z ÚZ. Platba sa započíta v uvedenom poradí vždy na pohľadávku najskôr splatnú. Spoločnosť je oprávnená použiť platbu klienta na úhradu svojich pohľadávok i v inom ako je vyššie uvedenom poradí“, je neprijateľná z toho dôvodu neplatná.

III. Súd určuje, že zmluvná podmienka v Hlave 17, § 4 úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX, z 28.8.2009, v znení: „v prípade omeškania s úhradou splátky úveru alebo jej časti dlhšieho ako 7 dní je klient ďalej povinný zaplatiť spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 15 % a v prípade splátky RÚ I. alebo RÚ II. 8 % z čiastky, z ktorej úhradou je v omeškaní. Ustanoveniami o zmluvnej pokute v týchto ÚP nie sú žiadnym spôsobom dotknuté nároky spoločnosti voči klientovi a náhradu škody v plnej výške popri zmluvnej pokute. Spoločnosť je oprávnená klientovi vyúčtovať a klient je povinný na základe tohto vyúčtovania uhradiť spoločnosti poplatok za upomienku vo výške 4 Eur / 120,50 Sk v prípade 1 upomienky a 12 Eur / 361,51 Sk, v prípade 2 a ďalšej upomienky“ je neprijateľná a z toho dôvodu neplatná.

IV. Žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Prešov 07.05.2020 domáhal rozhodnutia vo veci tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Žalobu žalobca odôvodnil tým že: Ide o Úverovú zmluvu

č. XXXXXXXXXXXX, z 28.08.2009. Žalovaný mu na základe tejto zmluvy poskytol úver vo výške 2 000,-- Eur, ktorý sa zaviazal zaplatiť v 60 mesačných splátkach vo výške 61,57 Eura. V úverovej zmluve bola uvedená ročná úroková sadzba vo výške 21,74 %, RPMN vo výške 24,4 % a priemerná RPMN vo výške 17,46 %. Žalovanému na predmetný úver zaplatil sumu v celkovej výške 2.055,-- Eur. Jedná sa o spotrebiteľskú zmluvu, ktorú uzatvoril ako spotrebiteľ so žalovaným, dodávateľom finančnej služby. Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať náležitosti podľa § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len ZoSÚ). Úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX, z 28.08.2009, neobsahuje náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. g/, i/ a j/ ZoSÚ, preto je predmetný úver podľa § 4 ods. 3 ZoSÚ, bezúročný a bez poplatkov. Úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX, z 28.08.2009, neobsahuje správny údaj o výške RPMN, ktorý je v zmluve uvedený vo výške 24,4 %. Hodnota RPMN sa vypočítava zo vzorca na výpočet RPMN. Správna výška RPMN podľa internetovej kalkulačky nachádzajúcej sa na webovom portáli Ministerstva financií SR vychádza 32,50 %. V Úverovej zmluve č. 3908094899, z 28.08.2009 je tiež nesprávne uvedený údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom - 1.314,40 Eura. Celková výška nákladov predstavuje rozdiel medzi sumou, ktorú má spotrebiteľ na úver skutočne zaplatiť (výška mesačnej splátky x počet splátok), čo predstavuje v danom prípade sumu 3.694,20 Eura (61,57 Eura x 60) a výškou poskytnutého úveru (2.000,-- Eur). Skutočná výška celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom je 1.694,20 Eura (3.694,20 Eura - 2.000,- Eur = 1.694,20 Eura). Home Credit Slovakia, a.s., podniká v oblasti poskytovania úverov neohraničenému okruhu osôb, a znalosť zákona v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012, zo 16.01.2013). Podľa § 451 ods. 1, 2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Bezodôvodné obohatenie žaluje vo výške rozdielu medzi jeho platbami, t.j. 2.055,-Eur a výškou úveru 2.000,-- Eur, teda 55,-- Eur. Úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX z 28.08.2009, obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to v úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., v § 8 Hlavy 5. Podmienky splácania úveru, Úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že spoločnosť nie je viazaná tým, na aký účel klient platbu spoločnosti určí. Spoločnosť je oprávnená započítať platbu klienta na pohľadávky spoločnosti v tomto poradí: na záväzky klienta voči spoločnosti, ktoré vznikli z iného titulu ako z ÚZ, na zmluvné pokuty, na príslušenstvo úveru vrátane sankčného úroku, na vrátenie úveru, na ostatné pohľadávky z ÚZ. Platba sa započíta v uvedenom poradí vždy na pohľadávku najskôr splatnú. Spoločnosť je oprávnená použiť platbu klienta na úhradu svojich pohľadávok i v inom, ako vyššie uvedenom poradí.“ Predmetné zmluvné ustanovenie poskytuje žalovanému ako dodávateľovi úveru možnosť započítavať jeho platby na iný účel, akým je splatenie istiny tohto úveru, a bez ohľadu na jeho vôľu. Toto ustanovenie zmluvy zakladá nevyvážený vzťah medzi ním a žalovaným, pokiaľ ide o započítavanie mojich platieb na predmetný úver, keďže umožňuje žalovanému postupovať v tomto smere nepredvídateľne a započítavanie mojich platieb sa tak stáva pre mňa netransparentné. Na podporu jeho tvrdení poukazuje na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 6Co/39/2011, z 20.09.2011. Úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX, z 28.08.2009, tiež obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, uvedenú v Úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., v § 4 Hlavy 17. Záverečné ustanovenia, v znení: „... V prípade omeškania s úhradou splátky úveru alebo jej časti dlhšieho ako 7 dní je klient ďalej povinný zaplatiť spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 15% a v prípade splátky RÚ I. alebo RÚ II. 8% z čiastky, s ktorej úhradou je v omeškaní. Ustanoveniami o zmluvnej pokute v týchto ÚP nie sú žiadnym spôsobom dotknuté nároky spoločnosti voči klientovi na náhradu škody v plnej výške popri zmluvnej pokute. Spoločnosť je oprávnená klientovi vyúčtovať a klient je povinný na základe tohto vyúčtovania uhradiť spoločnosti poplatok za upomienku vo výške 4,- EUR/120,50 SKK v prípade prvej upomienky a 12,- EUR/361,51 SKK v prípade druhej a ďalšej upomienky...“ K neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky uvádza, že zmluvnú pokutu si so žalovaným individuálne nedojednal. Zmluvná pokuta bola zakomponovaná do úverových podmienok, na vopred pripravenom tlačive zo strany žalovaného, pričom on ju nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť. V zmysle tohto ustanovenia, sa mal zaviazat' aj na úhradu poplatkov za upomienky. Je neprijateľné, aby spotrebiteľ znášal akékoľvek výdavky žalovaného, ktoré mu môžu vzniknúť s vymáhaním pohľadávky, a ktoré si on sám určil pevnou sumou vopred. Výšku poplatkov za upomienky žalovaný žiadnym spôsobom neodôvodnil, a aj preto ich požadovanie od spotrebiteľa odporuje dobrým mravom. Na podporu jeho tvrdení ohľadom neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky poukazuje aj na rozsudok Okresného

súdu Prešov, sp. zn. 9C/137/2016, z 03.10.2016. Žalobca poukazuje na § 53 ods. 1 OZ, § 53 ods. 5 OZ, § 298 ods. 1 CSP.

2. Žalobca pripojil k žalobe nasledovné listiny: Úverová zmluva uzatvorená medzi žalovaným a žalobcom dňa 28.08.2009 na č. I. 7-9, Poštové peňažné poukazy na účet Slovenskej pošty na č. I. 9-16, Interaktívna kalkulačka na výpočet RPMN z 04.05.2020 na č. I. 19.

3. K podanej žalobe sa žalovaný vyjadril podaním doručeným Okresnému súdu Prešov dňa 17.06.2020 ktorom uviedol: Žalovaný so žalobou nesúhlasí, popiera tvrdenia žalobcu a zastáva názor, že žalovaná úverová zmluva obsahuje všetky povinné náležitosti v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Bezdôvodné obohatenie je právny inštitút, ktorý vznik obohatenia viaže na to, že na takéto obohatenie nie je právny dôvod, žiadna zmluva resp. dohoda alebo zákonné ustanovenie, čiže ide o obohatenie neoprávnené. Bezdôvodným obohatením je predovšetkým majetkový prospech získaný: plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 2 ObčZ) a bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám (§ 454 ObčZ). Záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne však len za splnenia zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmovou inej určitej osoby. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. mája 2012, sp. zn. 7 Cdo 117/2011). Žalovaný je presvedčený, že z jeho strany nedošlo a ani nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, keďže prijímal platby (splátky úveru) žalobcu oprávnene, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami. Žalobca teda uhradil jednotlivé mesačné splátky na základe platne uzatvorenej úverovej zmluvy. Žalovaný poukazuje na to, že v danom prípade nie sú splnené zákonné predpoklady vydania bezdôvodného obohatenia, a to: a) získanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného - žalovaný prijatím splátok uhrádzaných žalobcom len rešpektoval a dodržiaval zmluvný vzťah založený úverovou zmluvou, keď prijímal plnenie, na ktoré mal v zmysle úverovej zmluvy riadny nárok. (Podľa § 566 Občianskeho zákonníka, veriteľ je povinný prijať aj čiastočné plnenie, ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky.) b) protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia - žalovaný prijímal platby žalobcu oprávnene a v súlade so zákonom, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami c) majetková ujma, ktorá postihuje žalobcu - riadnym plnením splátok žalovanému nemohla vzniknúť žiadna majetková ujma, nakoľko žalobca sa podpísaním úverovej zmluvy slobodne zaviazal k povinnosti platiť žalovanému mesačné splátky úveru. d) príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia žalovaným a majetkovou ujmovou žalobcu - nakoľko nedošlo k protiprávnemu získaniu bezdôvodného obohatenia ani k majetkovej ujme na strane žalobcu, uvedený predpoklad nemôže byť naplnený. Pre záver o dôvodnosti nároku uplatňovaného žalobcom voči žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia je potrebné, aby žalobca preukázal, že medzi ním a žalovaným právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol t. j. aby preukázal, že žalovaný bezdôvodné obohatenie získal, že mu vznikla majetková ujma ako aj príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy. Na základe vyššie uvedených argumentov je zrejmé, že žalobca uvedené skutočnosti nepreukázal, a preto žalovaný považuje žalobu za nedôvodnú. Vzhľadom na uvedené sú žalovaní presvedčení o tom, že žalobcovi nemohla a ani nevznikla žiadna pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia, nakoľko nedošlo: 1) ani k plneniu bez právneho dôvodu - žalobca plnil na základe úverovej zmluvy, ktorá je riadnym právny dôvodom, 2) ani plnením z neplatného právneho úkonu - úverová zmluva nebola súdom vyhlásená za neplatnú, 3) ani plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol - úverová zmluva nebola v čase plnenia súdom vyhlásená za bezúročnú a ani bez poplatkov. Skutočnosť, že uzavretá úverová zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov je tvrdená len samotným žalobcom. Žalobca toto svoje tvrdenie nepreukázal žiadnym konkrétnym rozhodnutím súdu, ktoré by určilo, že úverová zmluva č. 3908094899 uzavretá dňa 28.08.2009 je bezúročná a bez poplatkov. Posúdenie úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov len samotným žalobcom bez ďalšieho nemôže mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia, nakoľko takéto posúdenie nie je spôsobilé nahradiť rozhodnutie súdu. Žalovaný preto považuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neopodstatnený. K otázke inštitútu bezdôvodného obohatenia sa vyjadroval vo svojom rozsudku zo dňa 22.04.2009 aj Najvyšší súd SR, sp.zn. 2 Obo 3/2009. Aj z citovaného rozsudku Najvyššieho súdu SR vyplýva, že bezdôvodné obohatenie nadobúda charakter

peňažného dlhu až rozhodnutím súdu a nie svojvoľným vyhodnotením žalobcu. Výška RPMN je v úverovej zmluve uvedená korektne spolu s predpokladmi pre jej výpočet, ktoré sú uvedené priamo v úverovej zmluve. Z popisu jednotlivých položiek vzorca je zrejmé, že pri výpočte RPMN zohráva dôležitú úlohu aj presný dátum, kedy došlo k prvému čerpaniu finančných prostriedkov. Na základe žalovanej úverovej zmluvy bol klientovi poskytnutý bezúčelový úver vyplatený na bežný účet žalobcu. Žalobca len deklaratívne konštatuje, že hodnota RPMN je v úverovej zmluve uvedená nesprávne, absolútne však neuviedol výpočet ani odôvodnenie, na základe ktorého k danému záveru dospel. Pokiaľ výpočet realizoval prostredníctvom internetových kalkulačiek, je potrebným uviesť, že tieto obsahujú len políčka na základne údaje bez zohľadnenia akýchkoľvek špecifik jednotlivých poskytnutých úverov, na základe čoho vznikajú odchýlky. Žalovaný zastáva názor, že internetové kalkulačky majú len informatívny charakter (uvedené aj priamo na internetovej stránke), ktorý nie je možné považovať za hodnoverný dôkaz preukazujúci nesprávnu hodnotu RPMN, nakoľko tieto portály nie sú kompetentné a smerodajné na vyhodnocovanie správnosti výpočtu RPMN. Jediným oprávneným orgánom, ktorý vzhľadom na zložitost' samotného výpočtu RPMN môže uskutočňovať kontrolu RPMN je Národná banka Slovenska ako kontrolný orgán nebankových subjektov. Pokiaľ ide o jednotlivé predpoklady pre výpočet RPMN sú uvedené priamo v texte úverovej zmluvy. Smernica vo svojom ustanovení požaduje uviesť RPMN „zrozumiteľne a stručne“, čo by malo byť rozhodujúcim kritériom pre eurokonformný výklad predmetného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Keďže pravidlá pre výpočet RPMN ustanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch aj smernicou nedávajú iné kritérium, má žalovaný za to, že postupoval v súlade so zákonom aj smernicou a ich cieľom a poskytol žalobcovi úplné a najpresnejšie informácie v požadovanej zrozumiteľnej a stručnej podobe. Tá žalobcovi umožnila porovnanie úveru ponúkaného žalovaným s akoukoľvek ďalšou ponukou na trhu. Z týchto dôvodov sa žalovaný domnieva, že nemôže ísť o ten istý prípad ako je uvedenie nesprávneho údaje v neprospech spotrebiteľa alebo jeho úplné neuvedenie, ktoré vnútroštátna úprava podľa §11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch sankcionuje tým, že sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Takáto sankcia by nemohla byť považovaná za primeranú, keď žalobca mohol riadne posúdiť rozsah svojich budúcich záväzkov. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na uznesenie Súdneho dvora EÚ zo dňa 16.11.2010 vo veci C-76/10. Aj v zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, sa vyžaduje v prípade sankcionovania bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy uplatňovanie princípu primeranosti. Aj táto požiadavka by mala byť kritériom pre eurokonformný výklad vnútroštátneho práva. V zmysle bodu 72 rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „Za primerané by sa však nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takejto sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí spomedzi náležitostí upravených v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku,...“ V zmysle bodu 73 rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „...je potrebné odpovedať na siedmu otázku tak, že článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“ Jednotlivé predpoklady pre výpočet RPMN sú špecifikované priamo v úverovej zmluve na v časti Úver, kde sú uvedené všetky položky, ktoré do vzorca vstupujú. Žalovaný preto zastáva názor, že v zmluve uviedol správne výšku RPMN spolu s predpokladmi jej výpočtu. Žalobca spochybňuje aj správnosť hodnoty RPMN uvedenej v úverovej zmluve a to na základe výpočtu prostredníctvom internetových kalkulačiek. Žalovaný zotrváva na svojom názore, že internetové kalkulačky majú len informatívny charakter (uvedené aj priamo na internetovej stránke), ktorý nie je možné považovať za hodnoverný dôkaz preukazujúci nesprávnu hodnotu RPMN, nakoľko tieto portály nie sú kompetentné a smerodajné na vyhodnocovanie správnosti výpočtu RPMN. Dôkaz o nepresnosti výpočtu žalovaný v prílohe dokladá. Na portáli Fininfo bol po zadaní jednotlivých parametrov výsledok RPMN 31,01%, na stránke o peniazoch už bol výsledok RPMN 24,36%. Jediným oprávneným orgánom, ktorý vzhľadom na zložitost' samotného výpočtu RPMN môže uskutočňovať kontrolu RPMN je Národná banka Slovenska ako kontrolný orgán nebankových subjektov. Pokiaľ ide o jednotlivé predpoklady pre výpočet RPMN sú uvedené priamo v texte úverovej zmluvy. Žalovaný v prílohe zasiela metodické usmernenie k výpočtu RPMN, ktorý aj reálne zohľadňuje pri svojich výpočtoch. Súčasne z neho vyplýva, že RPMN sa nedá laicky relevantne počítať e-kalkulačkami. Dôkaz: Metodické usmernenie NBS Žalovaná úverová zmluva bola uzatvorená v roku 2009, kedy sa interval medzi splátkami a poskytnutím úveru vyjadroval v súlade so zákonom v dňoch. Následne v roku 2016 došlo implementáciou európskej legislatívy k zmene vyjadrovania intervalov, čo je presne

popísané v priloženom Metodickom usmernení NBS. Pokiaľ nie je možné v internetových kalkulačkách nastaviť presne, podľa ktorej právnej úpravy sa RPMN počíta (čo reálne nie je možné) musí sa takýto výpočet považovať VÝLUČNE ZA ORIENTAČNÝ. Okrem toho sa v internetovej kalkulačke dá nastaviť splácanie úveru buď len na začiatku mesiaca alebo na konci. V prípade žalovanej úverovej zmluvy bol termín prvej splátky v zmysle splátkového kalendára dojednaný na 03.10.2009 a každá ďalšia splátka bola splatná do 03.dňa v mesiaci. Táto informácia je podstatná pre výpočet podľa legislatívy pred i po implementácii európskej smernice. Pokiaľ túto skutočnosť nie je možné v kalkulačke zohľadniť, nie je možné získať správny výpočet hodnoty RPMN. Doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti. Cieľom ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bolo, aby mal spotrebiteľ informáciu, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Aj keď Zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Máme za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. aj vtedy, pokiaľ veriteľ použije objektívne zistiteľné kritériá, z ktorých je nepochybne možné určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, tak ako je tomu v danom prípade. Spotrebiteľ teda disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, a preto je cieľ sledovaný ustanovením § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. dosiahnutý. Názor žalovaného je v súlade aj s rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/2015, v ktorom sa vyjadril k niektorým náležitostiam úverových zmlúv. V zmysle bodu 71 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „Keďže neuvedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle článku 23 smernice 2008/48 a judikatúry pripomenutej v bode 63 tohto rozsudku.“ V zmysle bodu 72 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „Za primerané by sa však nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takejto sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí spomedzi náležitostí upravených v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku,...“ V zmysle bodu 73 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „...je potrebné odpovedať na siedmu otázku tak, že článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“ Z dátumu konečnej splatnosti uvedenej v úverovej zmluve je žalobcovi jednoznačne jasné a zrejmé, kedy nastane konečná splatnosť úveru, preto má žalovaný za to, že uvedená náležitosť úverovej zmluvy je splnená v zmysle § 4 ods. 2 písm. g). Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukazuje aj na novú legislatívnu úpravu, ktorú reflektuje v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 15.01.2018 aj Okresný súd Rimavská Sobota v konaní sp.zn. 10Csp/90/2017 v znení: „Okrem toho do pozornosti súd dáva, že už aj právna úprava SR reflektuje na nový vývoj rozhodovacej praxe (s odkazom na vyššie citovaný rozsudok súdneho dvora), keď zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 od 01.05.2018 v rámci jej novely vykonanej zákonom č. 279/2017 Z.z. upravuje, že v § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová "a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru" a v § 9 ods. 2 písm. i) sa slová "a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" nahrádzajú slovami "frekvenciu splátok a". Nakoľko teda zmluva obsahuje všetky náležitosti, nie je možné určiť, že je bez poplatkov a úrokov, preto súd žalobu zamietol.“ Zákon č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom ku dňu 01.05.2018 zmenil znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. d) tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je nepochybne v úverovej zmluve dodržaná. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje aj na rozsudok Okresného súdu Brezno zo dňa 19.09.2017 sp.zn. 4C/40/2014 v odôvodnení ktorého sa súd taktiež vysporiadaval s otázkou dodržania dátumu konečnej splatnosti v úverovej zmluve nasledovne: „Súd preverení úverovej zmluvy o úvere č. 39110377215000 zo dňa 11.11.2009 zistil, že žalovaný neporušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. Z predmetnej úverovej zmluvy, a to konkrétne z bodov 43, 48 a 52 je možné veľmi jednoducho vyvodíť lehotu splatnosti prvej splátky poskytnutého úveru, nasledujúcich splátok, ako aj lehotu konečnej splatnosti úveru. V súlade s ustanovením § 1 vyhlášky č. 620/2007 Z.z., ktorou sa vykonávajú ustanovenia § 3 ods. 9 zákona č. 258/2001 Z.z., možno považovať uvedenú formu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru za postačujúcu pre účely § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z., keď ani samotné zákonné ustanovenie výslovne neustanovuje formu, ako má byť termín konečnej splatnosti úveru stanovený. K tvrdenej skutočnosti týkajúcej sa neuvedenia

termínu konečnej splatnosti úveru súd považuje za potrebné uviesť, že v uzavretej zmluve je splatnosť dostatočne jasne uvedená a je dostatočne určiteľná.“ A tiež rozsudok Okresného súdu Poprad, zo dňa 21.11.2017, sp. zn. 17Csp/158/2017, kde súd v bode 12 konštatoval: „K náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f), zákona č. 129/2010 Z.z. súd konštatuje, že v bode 41 zmluvy je uvedený termín konečnej splatnosti „60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“. Podľa názoru súdu, z uvedeného priemerný spotrebiteľ vie bezpečne zistiť dátum termínu konečnej splatnosti úveru, keď zmluva o úvere bola uzavretá 03.09.2015, splatnosť 60 mesiacov, t.j. 5 rokov, termín konečnej splatnosti je 15.09.2020. Súd poukazuje i na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C - 42/15, podľa ktorého článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Možno konštatovať, že žalovaný ako veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ mohol vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Súd sa v tomto smere nestotožnil s tvrdením žalobkyne o tom, že nie je zrejماً doba trvania zmluvy a konečná splatnosť úveru.“ Rovnaký názor zaujal aj Okresný súd Lučenec v rozsudku zo dňa 16.10.2017, sp. zn. 13Csp/132/2017, kde v 25. uviedol, že: „ K otázke vyjadrenia konečnej splatnosti pôžičky (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z.) vyjadrenej v zmluve v bode 42 (**), ktoré sú vysvetlené ako „Prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úver. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcej splátky je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci počítajúc kalendárny mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka.“ Vzhľadom na to, že úver bol poskytnutý na dobu 60 mesiacov je ľahko zistiteľné, a to aj priemerným spotrebiteľom, že dátum konečnej splatnosti úveru je 15.10.2018. Uvedené vyplýva aj zo splátkového kalendára predloženého žalobkyňou (č.l.13). Takto uvedený termín konečnej splatnosti je možné bez akýchkoľvek ďalších ťažkostí a prekážok zistiť čo súd dáva do pozornosti aj v súvislosti s rozhodnutím Európskeho súdu pod č. C-42/15 vo veci Home Credit c/a Bíróová. Uvedenie konečného termínu splatnosti súd preto považoval za zákonné nevyvolávajúce dôvod bezodplatnosti a bezúročnosti pôžičky.“ Rozklad splátok Pokiaľ ide o dodržanie zákonných náležitostí podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. (v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy), žalovaný zastáva názor, že predmetná náležitosť je v úverovej zmluve uvedená v súlade so zákonným ustanovením. Informácie o splátkach sú upravené v časti textu zmluvy označeného „Úver“, kde sú obsiahnuté presné údaje o výške mesačnej splátky - 61,57 eur pod bodom 42., o počte splátok -60 pod bodom 43., o termíne konečnej splatnosti - 60 mesiacov po poskytnutí úveru pod bodom 52. a tiež o termínoch splatnosti splátok, kde je uvedené: Klient je povinný splácať úver v pravidelných mesačných splátkach a to počínajúc kalendárnym mesiacom bezprostredne nasledujúcim po dátume poskytnutia úveru, pokiaľ nie je uvedené inak. Prvá splátka je splatná práve po 1 mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Ak nasledujúci kalendárny mesiac po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa v mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý, splatnosť týchto splátok bude stanovená na posledný deň v príslušnom kalendárnom mesiaci. Názor žalovaného na splnení uvedenej zákonnej náležitosti je plne v súlade aj s Rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, ktorý vo svojom závere konštatoval nasledovné. „ Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“ Konkrétne v jednotlivých bodoch uvedeného Rozsudku sa uvádza nasledovné: V zmysle bodu 52 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „...článok 10 ods. 2 písm. h) tejto smernice stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.“ V zmysle bodu 53 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „...iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky.“ V zmysle bodu 54 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „...smernica 2008/48 nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky.“ V zmysle bodu 55 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „...pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti smernice 2008/48,

členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti..." V zmysle bodu 56 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: "...článok 10 ods. 2 smernice 2008/48 obsahuje takúto harmonizáciu, pokiaľ ide o náležitosti, ktoré musia byť nevyhnutne obsahom zmluvy o úvere." V zmysle bodu 57 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: "...v zmysle článku 10 ods. 2 písm. u) tejto smernice zmluva o úvere musí zrozumiteľne a stručne uvádzať prípadné iné zmluvné ustanovenia a podmienky..." V zmysle bodu 58 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.“ V zmysle ustanovenia článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES: „Keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.“ Vyššie citované body Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 taktiež znamenajú, že vzhľadom na skutočnosť, že smernica 2008/48/ES obsahuje úplnú harmonizáciu pokiaľ ide o náležitosti spotrebiteľskej zmluvy o úvere uvedené v článku 10 ods. 2, členské štáty nie sú oprávnené vo svojej vnútroštátnej úprave vyžadovať náležitosti nad rámec náležitostí uvedených v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES. Náležitosť podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je v úverovej zmluve uvedená výlučne v súlade so znením zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy a v súlade so znením Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá stotožňuje pojem výška, počet a frekvenciu splátok s pojmom výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Čo je potvrdené aj v zmysle vyššie uvedeného Rozsudku. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukazuje aj na novú legislatívnu úpravu, ktorú uvádza vo svojom Uznesení zo dňa 22.02.2018 aj Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp.zn. 3 Cdo/146/2017, v ktorom sa súd vyjadril k náležitosti rozkladu splátok nasledovne: „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.“ Obdobný názor uviedol v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 15.01.2018 aj Okresný súd Rimavská Sobota v konaní sp.zn. 10Csp/90/2017 v znení: „Okrem toho do pozornosti súd dáva, že už aj právna úprava SR reflektuje na nový vývoj rozhodovacej praxe (s odkazom na vyššie citovaný rozsudok súdneho dvora), keď zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 od 01.05.2018 v rámci jej novely vykonanej zákonom č. 279/2017 Z.z. upravuje, že v § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová "a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru" a v § 9 ods. 2 písm. i) sa slová "a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" nahrádzajú slovami "frekvenciu splátok a". Nakoľko teda zmluva obsahuje všetky náležitosti, nie je možné určiť, že je bez poplatkov a úrokov, preto súd žalobu zamietol.“ Pokiaľ ide o sporné uvedenie celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom v úverovej zmluve, na základe ktorého žalobca automaticky vyhodnotil aj RPMN za uvedenú nesprávne v neprospech spotrebiteľa, žalovaný dáva do pozornosti nasledovné ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa § 2 písm. c) zákona č. 258/2001 Z.z.: celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou 1.sankcií, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť za nesplnenie záväzku uvedeného v zmluve o spotrebiteľskom úvere, 2.poplatkov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť pri kúpe tovaru alebo služby okrem kúpnej ceny tovaru alebo kúpnej ceny služieb, 3.poplatkov za prevod peňažných prostriedkov a za udržiavanie účtu určeného na získanie platieb na úhradu spotrebiteľského úveru, platenia úroku a iných poplatkov s výnimkou prípadov, keď spotrebiteľ nemá možnosť výberu veriteľa a tieto poplatky sú neprimerane vysoké v porovnaní s obvyklými poplatkami za obdobné úvery. To sa nevzťahuje na poplatky za vyberanie takýchto úhrad alebo platieb bez ohľadu na to, či sa vykonávajú v hotovosti alebo inak, 4.členských príspevkov pre profesijné a záujmové združenia alebo skupiny, 5. poplatkov za poistenie alebo záruky okrem tých poplatkov, ktoré sú určené na zabezpečenie platby veriteľovi v prípade smrti, invalidity, choroby alebo nezamestnanosti spotrebiteľa v sume rovnakej alebo menšej, ako je celková výška spotrebiteľského úveru, úroku a poplatkov, ktoré musia byť určené veriteľom ako podmienka poskytnutia spotrebiteľského

úveru, V samotnej úverovej zmluve je poistenie upravené v časti „Poistenie výdavkov- dobrovoľné“ Klient je pri uzatváraní úverovej zmluvy dopytovaný okrem požadovanej výšky úveru a výšky splátok aj ohľadne možnosti uzatvorenia poistného a je len na slobodnom rozhodnutí samotného klienta, či sa pre niektorú z ponúkaných možností poistenia rozhodne alebo nie. V uvedenom prípade si klient mohol zvoliť balíček poistenia PLUS alebo balíček poistenia PREMIUM alebo ŽIADNE POISTENIE. V tom prípade by nebol zaškrtnutý žiadny štvorček. Klient si v prípade úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zvolil službu „BALÍČEK PREMIUM“, ktorá bola spoplatnená sumou 4,34 eur mesačne. S tým súvisí nevyhnutnosť pri prepočte celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom odpočítať od sumy 3.694,20 eur (60x61,57) poplatok za vedenie úverového účtu 119,40 (60x1,99) a poplatok za poistenie PREMIUM 260,40 eur a výsledkom je suma uvedená v úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX ako celková čiastka splatná spotrebiteľom 3.314,40 eur. Naliehavý právny záujem na určení neprijateľných zmluvných podmienky Existenciu naliehavého právneho záujmu na určení neprijateľných zmluvných podmienok musí v konaní preukazovať žalobca, pričom naliehavý právny záujem musí existovať a byť preukázaný nielen v čase začatia konania, ale aj v čase, keď bol rozsudok vyhlásený. Nedostatok naliehavého právneho záujmu je dôvodom k zamietnutiu žaloby bez toho, aby sa súd zaoberal vecou v jej merite. Podľa § 137 písm. c) CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem, naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu. Podľa rozsudku NS SR sp.zn. 3 Cdo 112/2004 určovací žaloba nie je spravidla opodstatnená najmä vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamená úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva, alebo ak požadované určenie má povahu (len) predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je (nie je) právny vzťah alebo právo. V prípade možnosti žalovať priamo na splnenie povinnosti treba preto vždy považovať za neprípustnú určovaciu žalobu, ktorá neslúži potrebám praktického života, spornosť nerieši (neodstraňuje) a len vedie k nárastu počtu súdnych žalôb. Čo má žalovaný za preukázané aj v tomto spore, nakoľko žaloba o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok nepredstavuje žiadne vyriešenie spornosti zmluvného vzťahu. Uvedený názor žalovaného je podložený aj rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp.zn. 16Csp/84/2016 zo dňa 12.09.2017 v znení: Právny záujem žalobcu musí byť podľa požiadavky zákona kvalifikovaný, t.j. naliehavý, pričom posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností. Žalobca je potom povinný tvrdiť a dokázať skutočnosti, z ktorých vyplýva existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Naliehavý právny záujem je tam, kde je stav, že právo resp. právny vzťah medzi stranami sporu je sporný, je tu ohrozenie práva, či právneho vzťahu, resp. stav neistoty právneho postavenia žalobcu, a tento nemožno odstrániť inak, len určovacím výrokom, pričom jestvuje potreba odstránenia tejto neistoty resp. ohrozenia práva alebo právneho vzťahu. Naliehavý právny záujem pri určovacích žalobách musí súd skúmať so zreteľom na okolnosti prípadu, predovšetkým na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečným zmyslom navrhovaného rozhodnutia. Žaloba o určenie spravidla nemá opodstatnenie vtedy, ak požadované určenie je len povahou predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu právo je alebo nie je, a to najmä vtedy, ak takáto predbežná otázka nerieši alebo nemôže riešiť celý obsah alebo dosah sporného právneho vzťahu alebo práva. Súd tak dospel k záveru, že v danom prípade nebola zo strany žalobcu osvedčená existencia naliehavého právneho záujmu na jeho určovacej žalobe a to vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a preto jeho žalobu zamietol. Naliehavý právny záujem žalobcu na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky nie je daný ani v zmysle ustanovenia § 137 písm. d) CSP v znení: „Žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.“ Osobitným predpisom vo vzťahu k spotrebiteľovi je zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý v § 11 ods. 4 upravuje v prípade spotrebiteľských vzťahov možnosť podať žalobu o určenie bezúročnosti a bez poplatnosti, prípadne neplatnosti úverovej zmluvy: „ Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.“ Nerozširuje však túto možnosť aj na žalobu ohľadne neprijateľných zmluvných podmienok. Novela zákona č. 129/2010 Z.z. zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa s účinnosťou od 01.01.2018 v § 11 ods. 4 upravila možnosť pre spotrebiteľa domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou, podľa názoru žalovaného nie je aplikovateľná na prípad žalobcu, nakoľko k uzatvoreniu úverovej zmluvy došlo na základe právnej úpravy zákona č. 258/2001 Z.z., teda úpravou účinnou do 11.06.2010 a nie podľa zákona č. 129/2010 Z.z. v aktuálne účinnom znení, do ktorého až s účinnosťou od 01.01.2018 pribudlo nové ustanovenie § 11 ods. 4. Možnosť aplikácie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. spätne aj ohľadne právnych vzťahov alebo právnych skutočností z právnych vzťahov vzniknutých pred 11.06.2010 nemožno vyvodit' ani z jeho prechodných ustanovení. Podľa § 25 ods. 1 zákona 129/2010, právne

vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona 129/2010, ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, § 14, § 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver. Ustanovenie § 25 ods. 2 teda neumožňuje aplikáciu § 11 ods. 4 aj na právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti zákona 129/2010, ktoré ustanovenie nadobudlo platnosť a následne účinnosť až v priebehu tohto sporu, teda stav existujúci v čase podania žaloby bez ohľadu na to, akým režimom (akou zákonnou úpravou) sa má spotrebiteľský úver spravovať, neumožňoval žalobcovi podať takú určovaciu žalobu, akú v danom prípade podal. Vyššie uvádzané skutočnosti sú prioritným dôvodom, pre ktorý súd žalobu zamietol, nakoľko možnosť žalobcom požadovaných určení existencie takých právnych skutočností, akých sa žalobca domáha, nevyplýva zo žiadneho osobitného predpisu aplikovateľného na daný vzťah, teda ani zo zákona o spotrebiteľských úveroch. (z rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín zo dňa 26.02.2018 sp.zn. 5Csp/61/2017). Na základe vyššie uvedených skutočností je preukázané, že zmluva o úvere spĺňa všetky náležitosti platného právneho úkonu, bola uzatvorená v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a neobsahuje žiadne ustanovenia, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Z uvedených dôvodov preto nepovažujeme žalobu za dôvodnú, keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno a navrhujeme, aby súd po vykonanom dokazovaní zamietol žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

4. Žalovaný predložil s vyjadrením súdu aj interaktívnu kalkulačku na výpočet RPMM prostredníctvom portálu FINinfo na č. I. 48 ako aj kalkulačku - výpočet ročného úroku na RPMN na č. I. 49, metodické usmernenie útvaru dohľadu nad finančným trhom Národnej banky Slovenska na č. I. 50-65.

5. Na pojednávaní dňa 8.12.2020 žalobca uviedol, že navrhuje, aby súd rozhodol tak, ako bolo uplatnené žalobným návrhom. Úverová zmluva neobsahuje podstatné náležitosti, preto je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. V zmluve absentuje konečná splatnosť úveru, RPMN nie je uvedená správne, správna výška má byť 32,5% čo žalobca preukázal súdu internetovou kalkulačkou. Zároveň sú nesprávne uvedené náklady spotrebiteľa. Preto sa žalobca domáha priznania 55 Eur ako rozdiel medzi zaplatenými splátkami a výškou poskytnutého úveru. Čo sa týka neprijateľných zmluvných podmienok žalobca poukazuje na predchádzajúce rozhodnutia súdov ohľadne rovnakých zmluvných podmienok v iných zmluvách. V krátkosti sa vyjadruje aj k námietkam žalovaného, nesúhlasí s tým, žeby RPMN bola v zmluve uvedená správne. Interaktívna kalkulačka vyžaduje podľa jeho názoru správne údaje a to zároveň v súlade s metodickým usmernením NBS. Čo sa týka naliehavého právneho záujmu žalobca má za to, že v tejto veci je daný a poukazuje na skoršie rozhodnutia súdu. Preto navrhuje vyhovieť žalobe a priznať trovy konania.

6. Na pojednávanie dňa 8.12.2020 sa žalovaný nedostavil, svoju neúčast' ospravedlnil podaním doručeným súdu dňa 7.12.2020, pričom pojednávanie nežiadal odročit'

7. Súd v konaní vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými žalobcom a žalovaným v tomto rozsahu: Úverová zmluva na č. I. 7-8, Poštové poukazy a podacie lístky na č. I. 9-15, Prepočet interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN na č. I. 19, Interaktívna kalkulačka na výpočet RPMN na č. I. 48, Kalkulačka výpočet ročného úroku a RPMN na č. I. 49, Metodické usmernenie útvaru dohľadu nad finančným trhom NBS k výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov na č. I. 50-55.

8. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledujúci skutkový stav: Medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená Úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.8.2009 ktorou žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcovi ako spotrebiteľovi, dlžníkovi úver ktorého celková výška bola 2000 €. Obsahom zmluvy bolo aj uvedenie identifikačných údajov veriteľa a spotrebiteľa, údaje o zamestnaní žalobcu- spotrebiteľa teda, že ide o zamestnanca spoločnosti Sony Slovakia, ktorý mal byť zamestnaný na dobu neurčitú s čistým mesačným príjmom 351 €, s čistým mesačným príjmom partnerky 280 €, s počtom vyživovaných detí 3. Mesačná splátka úveru bola uvedená ako 61,57 €, počet splátok 60, ročná úroková sadzba 21,74 %, RPMN 24,4 %, priemerná hodnota RPMN 17,46 %, celkové náklady spotrebiteľa 1314,40 €, poplatok za vedenie úverového účtu 1,99 €, lehota splatnosti 60 mesiacov po poskytnutí úveru. V úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia a.s. v § 4 Hlavy 17 Záverečné ustanovenia je uvedené: „ v prípade omeškania s úhradou splátky úveru alebo jej časti dlhšieho ako 7 dní je klient ďalej povinný zaplatiť spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 15 % a v prípade splátky RÚ I. alebo RÚ II. 8 % z čiastky, z ktorej úhradou je v omeškaní. Ustanoveniami o zmluvnej pokute v týchto ÚP nie sú žiadnym spôsobom dotknuté nároky spoločnosti voči klientovi a náhradu škody v plnej výške popri zmluvnej pokute. Spoločnosť je oprávnená klientovi vyúčtovať a klient je povinný na základe tohto vyúčtovania uhradiť spoločnosti poplatok za upomienku vo výške 4 € /120,50 Sk v prípade prvej upomienky a 12

€/361,50 Sk v prípade druhej a ďalšie upomienky “. V úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home credit Slovakia a.s. v § 8 Hlavy 5 je uvedené: „zmluvné strany sa dohodli, že spoločnosť nie je viazaná tým, na aký účel klient platbu spoločnosti určí. Spoločnosť je oprávnená započítať platbu klienta na pohľadávky spoločnosti v tomto poradí: na záväzky klienta voči spoločnosti, ktoré vznikli z iného titulu ako z ÚZ, na zmluvné pokuty, na príslušenstvo úveru vrátane sankčného úroku, na vrátenie úveru, na ostatné pohľadávky z ÚZ. Platba sa započíta v uvedenom poradí vždy na pohľadávku najskôr splatnú. Spoločnosť je oprávnená použiť platbu klienta na úhradu svojich pohľadávok i v inom, ako vyššie uvedenom poradí. “

9. Z poštových poukazov na účet Podacích lístkov Slovenskej pošty a.s. na č. I. 9-16, ktoré predložil žalobca súd zistil, že žalobca na predmetnú pohľadávku zaplatil nasledovne: dňa 30.6.2011 sumu 20 €, dňa 15.7.2011 sumu 20 €, dňa 16.8.2011 sumu 20 €, dňa 16.9.2011 sumu 20 €, dňa 13.10.2011 sumu 20 €, dňa 15.11.2011 sumu 20 €, dňa 15.12.2011 sumu 20 €, dňa 16.1.2012 sumu 20 €, dňa 15.2.2012 sumu 20 €, dňa 15.3.2012 sumu 20 €, nesie 16.4.2012 sumu 20 €, dňa 14.5.2012 sumu 20 €, dňa 14.6.2012 sumu 20 €, dňa 13.7.2012 sumu 20 €, dňa 14.8.2012 sumu 20 €, dňa 14.9.2012 sumu 20 €, dňa 15.10.2012 sumu 20 €, dňa 15.11.2012 sumu 20 €, dňa 13.12.2012 sumu 20 €, dňa 14.1.2013 sumu 20 €, dňa 15.2.2013 sumu 20 €, dňa 14.3.2013 sumu 20 €, dňa 15.4.2013 sumu 20 €, dňa 14.5.2013 sumu 20 €, dňa 13.6.2013 sumu 20 €, dňa 12.7.2013 sumu 20 €, dňa 13.8.2013 sumu 20 €, dňa 12.9.2013 sumu 20 €, dňa 14.10.2013 sumu 20 €, dňa 15.11.2013 sumu 20 €, dňa 13.12.2013 sumu 20 €, dňa 13.1.2014 sumu 20 €, dňa 13.2.2014 sumu 20 €, dňa 13.3.2014 sumu 20 €, dňa 14.4.2014 sumu 20 €, dňa 13.5.2014 sumu 20 €, dňa 12.6.2014 sumu 20 €, dňa 14.7.2014 sumu 20 €, dňa 14.8.2014 sumu 20 €, dňa 12.9.2014 sumu 20 €, dňa 14.10.2014 sumu 20 €, dňa 14.11.2014 sumu 20 €, dňa 12.12.2014 sumu 20 €, dňa 14.1.2015 sumu 20 €, dňa 13.2.2015 sumu 25 €, dňa 11.3.2015 sumu 25 €, dňa 14.4.2015 sumu 25 €, dňa 14.5.2015 sumu 25 €, dňa 12.6.2015 sumu 25 €, dňa 13.7.2015 sumou 25 €, dňa 14.8.2015 sumu 25 €, dňa 14.9.2015 sumu 25 €, dňa 14.10.2015 sumu 25 €, 11.11.2015 sumou 25 €, dňa 10.12.2015 sumou 25 €, dňa 13.1.2016 sumu 25 €, dňa 12.2.2016 sumu 25 €, dňa 10.3.2016 v sume 25 €, dňa 13.4.2016 na sumu 25 €, dňa 10.5.2016 sumu 25 €, dňa 13.6.2016 sumu 25 €, dňa 13.7.2016 sumu 25 €, dňa 12.8.2016 sumu 25 €, dňa 13.9.2016 sumou 25 €, dňa 10.10.2016 sumu 25 €, dňa 11.11.2016 sumu 25 €, dňa 12.12.2016 sumu 25 €, dňa 9.1.2017 sumu 25 €, dňa 1.2.2017 sumu 25 €, dňa 3.3.2017 na sumu 25 €, dňa 3.4.2017 na sumu 25 €, dňa 2.5.2017 na sumu 25 €, dňa 2.6.2017 na sumu 25 €, dňa 3.7.2017 na sumu 25 €, a dňa 3.8.2017 na sumu 25 €, dňa 3.9.2017 sumu 25 € dňa 3.10. 2017 sumu 25 €, dňa 3.11.2017 sumu 25 €, dňa 4.12.2017 sumu 25 €, dňa 4.1.2018 sumou 25 €, dňa 1.2.2018 sumu 25 €, dňa 2.3.2018 na sumu 25 €, dňa 3.4.2018 na sumu 25 €, dňa 3.5.2018 sumu 25 €, dňa 5.6.2018 sumou 25 €, dňa 2.7.2018 sumou 25 €, dňa 3.8.2018 na sumu 25 €, dňa 3.9.2018 sumou 25 €, dňa 3.10.2018 sumu 25 €, dňa 5.11.2018 sumu 25 €, dňa 4.12.2018 sumu 25 €.

10. Z interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN portálu finančnej osvetly a ochrany finančného spotrebiteľa Ministerstvo financií Slovenskej republiky súd zistil, že správna výška RPMN mala byť 32,50% a splatená suma 3694,20 € z čoho vyplýva, že celkové náklady spotrebiteľa predstavovali v čase uzavretia zmluvy sumu 1694,20 €.

11. Z interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN portálu finančnej osvetly a ochrany finančného spotrebiteľa MFSR z č. I. 48 súd zistil, že RPMN je 31,01 % a splatená suma 3694,20 €.

12. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

13. Podľa § 369 Obchodného zákonníka (1), ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné v zmluve povinnosti (2) právo požadovať z nezaplatennej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve a to bez potreby osobitného upozornenia. (3) ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

14. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

15. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od

omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

16. Podľa § 517 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní v omeškaní ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutému veriteľom má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. (2), ak ide o omeškание s plnením peňažného dlhu má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak niet podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

17. Podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej tiež „OZ“), veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

18. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

19. Podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o 5 % vyššia ako základná úroková sadzba európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

20. Podľa § 1 Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (1) Tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

21. Podľa § 2 Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme,

b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,

c) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou

d) sankcií, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť za nesplnenie záväzku uvedeného v zmluve o spotrebiteľskom úvere,

e) poplatkov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť pri kúpe tovaru alebo služby okrem kúpnej ceny tovaru alebo kúpnej ceny služieb,

f) poplatkov za prevod peňažných prostriedkov a za udržiavanie účtu určeného na získanie platieb na úhradu spotrebiteľského úveru, platenia úroku a iných poplatkov s výnimkou prípadov, keď spotrebiteľ nemá možnosť výberu veriteľa a tieto poplatky sú neprimerane vysoké v porovnaní s obvyklými poplatkami za obdobné úvery. To sa nevzťahuje na poplatky za vyberanie takýchto úhrad alebo platieb bez ohľadu na to, či sa vykonávajú v hotovosti alebo inak,

g) členských príspevkov pre profesijné a záujmové združenia alebo skupiny,

h) poplatkov za poistenie alebo záruky okrem tých poplatkov, ktoré sú určené na zabezpečenie platby veriteľovi v prípade smrti, invalidity, choroby alebo nezamestnanosti spotrebiteľa v sume rovnakej alebo menšej, ako je celková výška spotrebiteľského úveru, úroku a poplatkov, ktoré musia byť určené veriteľom ako podmienka poskytnutia spotrebiteľského úveru,

i) ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy č. 1 z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru,

j) poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru úveru, okrem úrokov.

22. Podľa § 3 Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (1) Veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania;3) v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.4) (2) Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

23. Podľa § 4 Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch(1) Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere. (2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí6) musí obsahovať

- a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,
  - b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
  - c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
  - d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
  - e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
  - f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
  - g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
  - h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,
  - i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
  - j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
  - k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok,
  - l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
  - m) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad,
  - n) oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti,
  - o) upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
  - p) práva spotrebiteľa podľa § 7,
  - q) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
  - r) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
  - s) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1.
- (3) Pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe
- t) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
  - u) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.
- Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.
24. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.
25. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.
26. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.
27. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.
28. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.
29. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.
30. Podľa § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah

zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

31. Na základe vyššie uvedeného súd právne uzatvára, že medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovaným ako veriteľom došlo k uzatvoreniu spotrebiteľskej zmluvy. Táto úverová zmluva v rozpore so zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - § 4 neobsahuje konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, a je v nej nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené zo spotrebiteľských úverov vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zároveň predmetná zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky tak ako sú citované vo výroku tohto rozsudku.

32. Zmluva neobsahuje konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, aj keď táto sa dá odvodiť od počtu splátok. Podstatnou náležitosťou je konečná splatnosť spotrebiteľského úveru (obdobne Rozsudok Krajského súdu Prešov 20Co/110/2013).

33. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v čl. 22 zaviedla úplnú harmonizáciu svojich ustanovení spočívajúcu v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice. Z tohto rozhodnutia teda vyplýva, že Slovenská republika nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Požiadavka smernice k otázke členenia splátok je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Preto Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-42/15 správne rozhodol, že smernica takéto členenie nepožaduje. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. (Rozsudok Krajského súdu Prešov 7Co/15/2018).

34. V zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXX, ktorú uzatvoril žalovaný a žalobca dňa 28.8.2009 je uvedené RPMN vo výške 24,4 %. Ako je vyššie uvedené súd mal preukázať, že správne malo byť uvedené RPMN vo výške 30,57 %, teda tento údaj je v zmluve uvedený nesprávne a v neprospech spotrebiteľa.

35. Na základe vyššie uvedeného je preto možné konštatovať, že úverová zmluva č. XXXXXXXXXXX uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným 28.8.2009 je bezúročná a bez poplatkov a to s poukazom na § 4 ods. 3 vyššie citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch.

36. Žalobca preukázal súdu, že žalovanému uhradil 44 splátok po 20 €, 47 splátok po 25 €. Spolu uhradil 2055 €. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný zaplatil žalobcovi o 55 € viac ako bola celková výška úveru, ktorý je považovaný za bezúročný a bez poplatkov, preto považoval súd žalobu čo do istiny za

dôvodnú a to s poukazom na to, že o túto sumu sa žalovaný voči žalobcovi bezdôvodne obohatil, keď prijal plnenie bez právneho dôvodu.

37. Súd priznal žalobcovi právo na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne s poukazom na vyššie citované nariadenia vlády a to počnúc dňom nasledujúcim po dni kedy súd doručil žalovanému žalobu v tomto konaní. Mal za to, že žalobca vyzval žalovaného na vrátenie bezdôvodného obohatenia až žalobou, ktorá mu bola doručená dňa 27.5.2020, preto od nasledujúceho dňa sa žalovaný dostal splnením tohto dlhu do omeškania.

38. Súd vo výroku tohto rozsudku určil, že zmluvná podmienka uvedená v § 8 Hlavy 5 o úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia a.s. ohľadne započítavania platieb klienta je neprijateľnou zmluvnou podmienkou .

39. Spotrebiteľia môžu právom očakávať, že zmluvné podmienky koncipované v rámci štandardnej typovej zmluvy ich nezaväzujú pokiaľ sú nevýhodnejšie oproti právnej úprave podľa Občianskeho zákonníka. Ide o akúsi jednostrannú kogentnosť ustanovení. Z hľadiska zásad, na ktorých stoja občianskoprávne vzťahy a ich povahy, sa aj v súčasnej dobe dá vyvodiť to, že pri plnení peňažného dlhu sa plnenie má najprv započítať na istinu a až potom na úroky v prípade, ak dlžník neurčí inak. Právna úprava však reaguje na situácie, keď priamo v zmluve si poskytovateľ priamo vymienil, že plnenie dlžníka sa bude najprv započítavať na úroky a až potom na istinu. Takáto podmienka by mohla byť ponímaná ako neprijateľná podmienka v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka. Pre slabšiu zmluvnú stranu, ktorá nemala možnosť ovplyvniť podstatu tejto podmienky nie je jedno, či sa jej plnenie započítava najprv na vysoké úroky a až potom na istinu. Zákonodarca preto považuje za významné zdôrazniť v občianskoprávných vzťahoch v právnom myslení konsenzuálne akceptovateľnú zásadu, že pri čiastočnom plnení peňažného dlhu má právo označiť časť dlhu, ktorý plní výlučne dlžník a ak tak neučiní, neprechádza toto právo na veriteľa, ale použije sa dispozitívna právna norma. Súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS. 55/2001 - 19 zo dňa 24.02.2011, kde Ústavný súd uviedol, že pokiaľ je zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória a prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom“ (Rozsudok Krajského súdu v Prešove spisová značka 6Co/161/2011).

40. Vo výroku tohto rozsudku súd rovnako určil, že zmluvná podmienka uvedená v § 4 Hlavy 17 v úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia a.s. týkajúca sa zmluvných pokút je podmienkou neprijateľnou.

41. Nemožno spochybniť, že uvedeným spôsobom sa spotrebiteľovi sťažuje orientácia v jeho zmluvných povinnostiach, ak niektoré z nich nie sú uvedené priamo v zmluve, ale vyplývajú z iného zmluvného dokumentu, pričom vzhľadom na jeho rozsiahlosť je orientácia v ňom problematická a dohľadanie povinností, sankcií a ich výšky vzťahujúcich sa na porušenie určitej povinnosti je práčne a tá - ktorá sankcia, respektíve iná povinnosť môže ľahko uniknúť pozornosti spotrebiteľa a byť prehliadnuteľná. Pri takejto zmluvnej koncepcii podmienok nie je ničím neobvyklým, že spotrebiteľ sa dozvie o existencii sankcie a jej výšky za porušenie povinnosti až v čase, kedy si dodávateľ túto voči nemu uplatní. Súd nevylúčil možnosť určenia konkrétnej výšky sankcie v dokumentoch tvoriacich prílohu zmluvy, je však nevyhnutné, aby zmluvné dojednania zakotvujúce povinnosti zmluvných strán boli zrozumiteľne a určito vymedzené už v základnom zmluvnom dokumente, k čomu však v predmetom prípade nedošlo. Všeobecné obchodné podmienky, úrokové sadzby, úverové zmluvné podmienky vypracoval samotný žalovaný, tie neboli individuálne dojednané so spotrebiteľom. V zmysle § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Individuálnosť ich dojednania nie je daná ani tým, že na VOP, prípadne na úrokové podmienky zmluva odkazuje. Súd rešpektujúc výklad Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C - 42/15 uviedol, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Zároveň poukazuje na závery vyplývajúce z rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky I. ÚS 3512/11, podľa ktorého je treba zdôrazniť, že obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách na rozdiel od obchodných zmlúv, majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby nebolo nevyhnuté do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nesmú slúžiť k tomu, aby do nich často v neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa ujdú. (Rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Co/38/2018 zo dňa 18.12.2018).

42. Súd uvádza, že poplatky za upomienky a rovnako aj zmluvná pokuta boli uvedené iba v úverových zmluvných podmienkach žalovaného. Žalovaný nepreukázal ich individuálnosť a že boli dojednané so žalobcom ako spotrebiteľom a zároveň, že bol o nich poučený. Súd uvádza, že ustanovenia o poplatkoch, zmluvných pokutách, ktoré sú obsiahnuté iba vo všeobecných obchodných podmienkach, v úverových podmienkach, sadzobníkoch poplatkov, na ktorý zmluva odkazuje, nemožno považovať za individuálne zmluvne dojednané ustanovenia, ktorých obsah pred podpisom zmluvy by žalobca mal reálnu možnosť ovplyvniť. Spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Zmluva, ktorá bola uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným vykazuje znaky typizovanej a formulárovej zmluvy štandardne používanej žalovaným pri výkone jeho podnikateľskej činnosti, ku ktorej mohol žalobca ako spotrebiteľ pristúpiť alebo nie. Pri jej kontrahovaní byva zo strany veriteľa v mnohých prípadoch využívaná neskúsenosť spotrebiteľa a moment jeho prekvapenia, čomu svedčí aj zapracovanie rôznych poplatkov, zmluvných pokút a sankcií do úverových zmluvných podmienok ako aj do sadzobníka. Tieto majú mať podľa názoru súdu pre každého jeho zmluvného partnera, t.j. pre neurčitý počet klientov v súvislosti s poskytovaním bankových produktov a služieb zo strany žalobcu iba podporný a vysvetľujúci charakter individuálnych zmluvných dojednaní určitej zmluvy uzatvorenej už s konkrétnym klientom. Poplatky za upomienky podľa názoru súdu nemôžu mať sankčný charakter, v opačnom prípade by totiž mali povahu tzv. skrytej zmluvnej pokuty, čo je vo vzťahu k spotrebiteľovi nečestné a netransparentné. Zmyslom upomienok je upozornenie a súčasne výzva pre dlžníka, aby si plnil svoju povinnosť plnením, ktoré je v omeškaní. Ich účelom by nemalo byť získavanie majetkového prospechu vo forme akejsi finančnej sankcie voči spotrebiteľovi ako dlžníkovi, ktorý by prinášal majetkový prospech dodávateľovi. Poplatok za upomienku nemožno chápať ani ako poplatok za službu, plnenie ktoré je poskytované spotrebiteľovi. Súd z tohto dôvodu tak považoval poplatky za upomienky, ktoré boli dojednané v úverových zmluvných podmienkach za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa. Poplatky za služby spojené s administratívnou agendou predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa a konanie veriteľa v účtovaní týchto poplatkov možno hodnotiť vo vzťahu k spotrebiteľovi ako poškodzujúce, preto s poplatkami za takéto plnenie sa spája záver o ich neprijateľnosti. Pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spolpláňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak, tieto sú poskytované a vykonávané vo vlastnom zaujme dodávateľa.

43. Čo sa týka žalovaným namietaného naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení neprijateľnosti zmluvných podmienok, v prípade žaloby o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky ide o osobitný druh žaloby spotrebiteľa s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, 4, 5, § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.). V prípade takejto žaloby preto nie je potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem. Cieľom žaloby nie je len to, aby individuálny spotrebiteľ bol chránený pred záväzkom voči nekalej podmienke uvedenej v spotrebiteľskej zmluve, ale obsahom je aj povinnosť dodávateľa nepoužívať ďalej nečestnú zmluvnú podmienku. Účelom žaloby je aj pôsobiť ako „odstrašujúci“ prostriedok voči dodávateľom so zámerom predchádzať nečestným zmluvným podmienkam. Okrem toho právoplatný rozsudok, ktorým súd vo výroku určí neprijateľnosť zmluvnej podmienky, nebude len vnútornou satisfakciou pre spotrebiteľa, ale sa ním zároveň vytvára zákonný predpoklad pre uplatnenie sankcie voči dodávateľovi za to, že porušil svoju zákonnú povinnosť a to v podobe práva spotrebiteľa na primerané finančné zadost'učinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Totožný právny záver vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR 6Cdo 27/2018 zo dňa 28.3.2019.

44. Podľa § 255 ods. 1 Csp, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

45. Keďže žalobca bol v konaní úspešný v rozsahu 100 %, súd priznal žalobcovi právo na náhradu trov voči žalovanému v rozsahu 100 %. O výške týchto trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

46. Vzhľadom na vyššie uvedené preto bolo potrebné rozhodnúť tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.